

zés, napozás, a strand költészete. Perse, az ő képzeletében a fürdés is panteista erőkkkel olvad össze, azoknak jelentkezését szolgálja és így ír a Májusi fürdésről:

... Érzed-e, mily öröm ez? S érzed-e:
fiatal fák rizling-zöld lombja, mint von sá-
[tort föléd,
a te szőke-fehér húsd férfias ékei fölé
[olyannyira,
hogy az már andalító zsongás, melyben
az égi szerelem anyagi indulata lobog?

A látszólagos képzavar (a lombsátor, ami andalító zsongás) panteizmusát mutatja: a költő a mindenség zsongását

hallja, mint egykor a pogány filozófusok a szférákban, a mindenség a szerelemről zsong s a szerelem ismét csak a májusi fürdőzőhöz, a költőhöz vezet. A mindenség láncszemei ölelkeznek itt, mintha örök körforgásban vonulnának el szemünk előtt és a költő meg a külvilág között elomlik a határ, hogy egygyé váljon e kettő.

Ezért élvezi oly határtalan örömmel a mindenséget Berda József. Ezért nem fél a „mosolygó“ haláltól, tehát fiatal marad. Nincsenek évei, még fiatalos örömmel csibészkedik. S ezért áll előtte még nagy lehetőség: beláthatatlan pálya, meglepő elmélyülés és az eddig el nem ért igaz elismerés...

A „VITRIOL“-SOROZATBÓL

I.

KIRAKAT ELŐTT.

Kolbász, sonka, sajt, barack: mennyi öröm!
Szememmel az ablakot majd betöröm.
— Mondjátok, finom urak s ti finom asszonyok,
halljátok-e a hasam szépségén mint korog?

II.

REMEKMŰVEK.

Mennyi hús, mily sok megsült, izes állat
díszíti a dúsantelt tálat.
Válogass: végy combot, vagy hátat!
S csak utána mondd el hálaimádat.

III.

ALTATÓ.

Aludj csak, hortyogj te kedves állat;
képzelt izek hadd nyaldossák szádat!
Így hizhatsz csak, kövér méltóság így leszél.
Az ilyen naplopó; a rossz pénz nem vesz el.

IV.

JÁTÉK.

Püspökhang, kofahang:
mind szép hang.
Az is szép, ha szól a
nagyharang.
De az se csúnya hang,
ha értesít a bank:
pérez üti a markod,
mert ebben van a rang.

BERDA JÓZSEF